

НЕДЕЉКО БАБИЋ

П
Р
Е
ПРЕТРЕС
Р
Е
С
— И —

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

Уредник
Зоран Колунџија

Рецензент
Бранко Стојановић

Слика на корици
Дарко Јурошевић, академски сликар

КОЛОВРАТ-*KOLOVR(A)T*...

Кадилук на сеџди у Мрачари
метанише са Мар-к-ала *fetve*,
уз *abdest*, за **Хал-г(р)ал П(р)ото(к)чари:**
Ср(е)б(рен)и(ца)!!! *Danke Dojčland* жетве...

Дернек Лота... ((Бордел Гено(м)цида...))
Акшам-мајке **У**-црнини Дрољ(ств)а
са Ја-г(м)азом Адам-Адем Г(њ)ида...
((А Казани???) – ***Za Dom Spremna Troj(stv)a***...

...Док Вид Пилат, жмурни небословац,
и Троотац Бездух дил си-Н-овац;
п-лове, леђно – ***macht frei*** – Јасеновац...

Сплак ***čojstva*** у Бистру Потопницу:
огледалце Новом Аушвицу;
с руком правде у Ха-хашком шлицу...

РАЗДУЖБИНА

С(И)ЕЛА БОСНА

*Цијела Босна, пуна кржаве прекадње,
у зелену ватру умотана, јеца...
Са иконе капљу Тамјан-сузе, задње:
Тробогуј се Боже, да преживе дјеца...*

У цркви шенлуче Стари Јаничари:
ушли да подоје тајне родослове;
и да им спаљени крвави олтари
у новој Свевјери превјеру дослове...

Млади Ја(д)ничари, са *merhaba* фетвом,
цабијају џанум-џериз намаз-дана:
да и бре-ћивоте, из пепела, клетвом
дотур(ч)е у понор Србокољ Казана;

док, с огњем у души, на Гробном Огњишту,
кћерке, силоване – Божју Правду ишту...

КИША У ИЗБЈЕГЛИШТВУ

На туђој нас ледини родан пљусак пљунуо,
да све дане сједини с даном кад је струнуо
кућни темељ у нама: кад дали би и ћивот
у Непомен-бунама, да спасимо го живот...

Ми који смо бјежали уз нигдину сапету
од вас, што сте режали у ацами сепету,
браћо Соколовићи Латас Михаилови,
сад смо Никоговићи које и Црн Враг лови...

А ви! Ко сте? Преносак префарбан у зелено,
жив насађен на восак – да квоца свевремено,
иблис-фетвом окађен против родне пелене;
и да ништи род сјађен сачмом мржње, зелене...

Док и Бог у Никогој баца нам дажд, на даћу;
да сперемо крвав зној, окупамо разбраћу...

ОЧЕВ ПОМЕН

Гледали смо оца, кад је својом муком крик спокоја
повукао у Безнадје – дах самртни да не прља;
у небеско задње рубље док је крио душу, која
и кроз Гробно Родо(љ)убље понов(н)о би да просрља;

јер: што не би чистим срцем дохранио г(л)адност смрти,
у молитви која с мрцем дочитава в(ј)ечне ноте...
Све док није смртни оков сам морао да упрти
и у хропцу, сам, Пророков сан узнесе, до голготе...

Сад стуљен у углу неба, претворен у рајско кљусе,
отац је Жив Тајко греба срученог у празну кесу;
и ту Гробном Творцу слови – раскућену вјеру у се:

... гдје су сада живи снови, у час вјечни да узнесу
све животне шаренлаже, Бранковиће, и све Мусе;
кад је касно да се каже – нек су дани какви јесу...

ХЉЕБ

Темељ кућни походим у сну... Сновима похараним
призивам Дан, кад мајка шапуће – Хљеб... И никад више,
никад не зовну ме Мајка на вечеру, да дохраним
глад... Мада и сад залогај сваки њеном душом дише...

Даљном шумом мириса тог сам себи пастир постадох;
по живом трагу шапат-ријечи молитвом охљебих спас;
у дну самоће, у кућни страх сирочета кад падох;
не тражећи никад више Хљеб, већ Небеског класа клас...

Схватио сам: понавља се дан задушног Крушног Круга,
кад отац мајци шапну – Крв у Крух... Ух! И никад више
никог – да ми каже: Сине... Макар да се и наруга...

Нема их, као да се сами у себи утопише;
а мене, у сну, још храни са темеља кућног дуга,
у којој небеса се и мојом (х)раном охљебише...

НАРИЦАЉКА ЗА УКРАЈИНЦЕ

На крст Светог Владимира зло се, пуном шаком, јати:
унијатски прекрст жбира жури да све посвојати
жигом Новог Календара; као кад из Лавре Лавље
вељу-чоче коб сердара црногорчи Православље...

Још, послушно, још с три прста у одежду папства пустиг
преоблаче испод крста и Јована Златоустог;
вожд, Праваш Кловн-атамана, Коза(ра)чки шокчи мерак:
Крст ће бити, Једног Дана, Дејтон-кризме Дил-Жумберак!

Два брата су у тро-вјеру разбацали по Планети;
да се никад не приберу Поднебесја дух-врлети
у саборност православну – Отац и Син и Дух Свети...

И – нема ко рану давну да склони из Папске Љуске:
Бог да крене с Божје Нуле, кроз тјеснаце наде уске,
и сачува посрнуле Украјинце Малоруске...

ВИДОВДАН У САРАЈЕВУ

Сарајевски намаз-дани *маркалају* плод са врба:
Мирна Босна... И Казани? *Недремани* изгон Срба...
У том сјају мир почима – кујишу га *Дин-зверови*
док вид, спржен у очима, лижу мачке и керови...

Непоменик на Маркале сишао са Хашког Друма
да построји алак-але суживотног невид-ума
и загрне траг Безгроба – док загнојен вид у Богу
још жмирка нам из утроба, из безгробних глава, ногу...

А нас тужи дин-фукара – Карађорђа, због димија;
и Гаврила, што је цара уциљао, јер је змија;
Радована због шубара, и пркоса: Ту сам и ја!

Миротворци, ђене-ђене, сви се куну, ајет дају:
спремни су да завађене успавају нас, у Рају,
кад нам очи извађене – Видовданом прогледају...

НИКОЉДАН У САРАЈЕВУ

*(Мир душама намучене породице Симић – Данилу и
Текљи, сину њиховом Стевану; и душици сестре моје
Катарине Бабић, љубављу одлутале под презиме
Хливњак...)*

У ратном Сарајево-смогу
шапатам славим крсну славу...
Као да помен дајем Богу;
а све сам дао – осим главу...

Син Стеван је у „beretkама”...
Кћерка у „hos-U“ код Рвата...
Осман-аги крвава кама,
па колач крсни ломи Фата...

Нема ни кума, Павелића;
нема, да дође – откад закла
Србског Тића из Пофалића...

Е, да је иког, у дну пакла,
да се прекрсти! Макар ногом...
Лакше да умрем. Сам пред Богом...

СВЈЕДОЧЕЊЕ ДОКТОРИЦЕ ДРАШКО ОЛГЕ

Низ свилу женског крика, низ жилет задњег свјетла
топим се из свог лика и бивам жива метла;
дадила мушког меса, остатак живог створа:
тјелесна задња кеса за мушкост људског твора...

Болује мртав Јово, а мени мртвој – ништа!
Растем у живо слово, кроз темељ Ништилишта
и бољке мог Лазара, док Свети Василије
у бездан злог пазара силази, да ме згрије...

Из крволочног мира европском тобож-роду
с распећа салутира клин рђојед слободу,
а ножеве и игле мени под нокте боду...

У Дретелъ свадбе стигле, Шурманци и Родочи;
кум Силос из Тарчина Србосјек-фратру точи:
За мезу србетина – печене српске очи!

НЕЗВАН ИДЕМ БОГУ У СВАТОВЕ

(Свједочење *Страхиње Живака*)

„Живим да свједочим“ – крик Смртишта;
да Истину срочим: коме, и шта,
кад још не дангуби изнад гроба
крвник, што ми уби сина оба;

синове ми жени испод глине,
у крвавој пјени из Брадине,
и у сан ми точи, Кољач Млади,
нерођене очи унучади;

а мени опрашта, смрт-поочим,
што живим, а за шта – да свједочим,
незван идем Богу у сватове;

и шта ја још могу – целатове
да окадим ноже по Брадини;
докле, боже, Судијо Једини?

НА ГРОБЉУ

Гдје год пођем – идем на сахрану;
као да Бог „камена с рамена”
убацује гаврану у храну
срца мајки, сестара и жена...

Гдје год дођем, нариче родбина
(орођени у укопној јави):
Куме Панто, пољуби ми сина;
и све наше, на Небу, поздрави!

Срце лети у плотун почасни,
да освјешта кућне леденице
за хероје, са Христом у басни;

уз гусларски лелек – за Крст Часни,
за Слободу, Правду, меденице:
код нас нико у смрт не закасни...

ПОДРАВАЊЕ

Подранио Сиротило
у Смрт, у спас; зором, касно...
Одасвуд зло засмртило:
злојутри се дан, ужасно...

Ударила на јад биједа,
заратили дом и кућа;
од комшије до сусједа
само крвав траг смакнућа...

И пут у спас, кроз два пакла,
препријечили Дин-извањци,
Рај у Џенет ноћ измакла;

присмртни смо курбан јањци,
а ко кога мучки закла:
знају мртви Подравањци...

САМИ ПРЕД БОГОМ

1.

Народ Божји, зауздан помором,
суди Сила – није нас све смакла;
Оседлане Главе над понором
и Христа би – у тор Хашког Пакла.

Лаж сад све, сем Божје правде, кроји
с мајсторима за крваво тројство;
док им Јуда сребрењаке броји,
а изроди куну се у чојство...

Та сила би Бога оседлала;
и с неба да траг свог зла измјести,
с Милостивим Шејтаном Халала...

Ко ће наше ране да причести
претпотопним крицима гусала?
Крилат народ – над злом без обала...

2.

Крилат народ – у Оцу и Сину
разапињу на ђавољи кавез:
Духа Светог, за туђу истину,
да учлане у сотонин савез...

Са Туђином, на гроб наше дјеце
и курбане приносе и кризме:
Зло у њима посрнуле свеце
преобува у душманске чизме!

Жив Наш Светац дише чистим криком
силованих мајки и сестара;
сам пред Богом и сам пред крвником...

А изашли жбири из честара
да обзнане савез с дојавником...
Све је јасно. Не дај, Боже, ником!

3.

Све је јасно: слуге без првака,
нечастиве својте најамници,
светкују част живих уцрвака,
а хероји су нам у тамници...

Ми смо извор нашег сна попили;
на сеџди пред Хецром Ватикана
потурчили и поевропили
у свом болу мјеру туђих рана...

Наше душе и главе, са коља,
у тројству без Оца и без Сина,
сад збрајају творци србокоља...

С ким ће ова расута једнина,
низбрдицом свих Косово-поља,
да се узда у времена боља?

ПОНОЋНИЦИ

Slobodane, Vojo, Ratko, Radovane...
Пилатова *S-ud-ba* Хашку *Suri* мријести;
Халал-правда нуди Поноћне Фермане:
Бални и Халални *sabah* да причести...

Наздравље мелеми Каин-Авелъ трава,
крвцом Поноћника сјутрени, попола;
док Безбог, жив, Мртве Дане постројава
лажним датумума *c-U-животног* бола...

А Србија – (сања рајске шушумиге;
умјесто да Будност Сна је дотурчила)
шутнута тропрстном цуцлум Епске Љиге:

biјrum вам Косовске Сунчане таљиге,
а могли сте бити Е-У-р-опа чила,
упрегнути као Патарен-чинчила...